

HENRIKKA RÖNKKÖNEN

MIELI-
KUVITUS-
POIKA-
YSTÄVÄ

JA MUITA SINKKUELÄMÄN PERUSASIOITA

ATENA

Tämä kirja on täyttä faktaa ja fiktiota. Osa on tapahtunut minulle, osa tutuilleni, osa mielikuvituskavereilleni.

Varmaa on kuitenkin se, että kaikki on tapahtunut.

Kerron asiat rehellisesti ja suoraan. Puhun paljon seksistä ja käytän härskejä sanoja.

Noin. Sinua on varoitettu.

ESI(LEIKKI)PUHE

Nainen makaa sängyllä miehen kanssa. He suutelevat. Miehen käsi sivelee hennosti mutta määrätietoisesti naisen rintaa. Naisen toinen käsi silittää miehen poskea, toinen valuu hänen paljasta vatsaansa pitkin hitaasti alaspäin. Tämä on ensimmäinen kerta, kun he uskaltavat näin lähelle toisiaan.

Mies on äärimmilleen kiihottunut, sillä hän on odottanut tätä hetkeä jo kauan. Hänen hengityksensä on muuttunut raskaaksi. Hän kuiskaa naisen korvaan:

– Mä haluan sua.

– Niin mäkin sua, nainen vastaa.

Ja sitten hän jatkaa:

– Mutta menkat on alkamassa ihan kohta ja mulla tulee semmosta tiputteluvuotoa. Siis ei se mitään verta ole. Tai on se. Mutta se on muuttunut ruskeaksi. Ja sit mulla on ollut hiiva just.

ERON JÄLKEINEN SEKOAMINEN

Eron jälkeen voi tapahtua joku seuraavista kolmesta asiasta. Joko sitä sekoaa ihan täysin uudesta ihmisestä ja hyppää hänen kanssaan suhteeseen. Tai sitten sekoaa muuten vain ja alkaa rellestää ja bailata. Tai sitten ei sekoa ollenkaan vaan rupeaa prosessoimaan tunteuksiaan ja kehittämään itseään.

Minä sekosin Pasista. Mutta sekoamisen syy ei ollut Pasissa vaan minussa. Kun yhtäkkiä huomaa seisovansa pakkasessa alasti, loogisin reaktio on juosta lähimpään taloon lämmittelemään. Pasi oli minun lähin taloni. Ja aika usein on tuurista kiinni, sattuuiko siinä talossa asumaan ystävällinen ja ymmärtäväinen isäntä vai juoksenteleeko hänkin naapurustossa alasti. Toisin sanoen: voiko uudesta suhteesta tulla mitään, jos toinenkin on kujalla elämästään.

Pasi-juttu kesti kokonaisuudessaan kuusi kuukautta ja seitsemän päivää (ainakin oman laskurini mukaan, jonka käynnistin heti ensimmäisen suudelmamme jälkeen, mutta josta Pasi ei ollut tietoinen eikä kiinnostunut, sillä hänen mielestään emme olleet yhdessä).

– En mä oo varma, mitä mä haluan. Pitäiskö meidän olla vaan kavereita? hän sanoi minulle usein.

– Mistä sä päättelet, että mä haluaisin olla sun kanssa? naurahdin. – Ollaan vaan kavereita.

Sitten viettelin hänet seksiin, minkä jälkeen hän lähti turhautuneena kotiinsa. Minä kuvittelin voittaneeni ja ajattelin, että hän on yhä enemmän minun vallassani. Ajattelin, että ehkä kaveruutemme siirtyy tällä tavalla luontevasti kohti avioliittoa. Ystävilleni en tätä myöntänyt. Heille sanoin, että olemme vain panokavereita.

Pasi oli elämäni ensimmäinen suuri sekopäinen rakkaus, jota en saanut ja jota en *muka* edes halunnut. Mielestäni ei ollut lainkaan epäloogista, että en halunnut olla hänen kanssaan, mutta roikuin hänen jallasaan kuin märkä käytetty vessapaperi.

Ystäväni, joka oli ollut kymmenen vuotta samassa ja ainoassa suhteessaan, kysyi minulta joskus, että miten muka rakastuin ensimmäistä kertaa oikeasti vasta 25-vuotiaana, sillä olinhan ollut jo parisuhteessa. Ja minä yritin selittää loukkaamatta hänen pitkää suhdettaan, jossa riidat syntyivät siitä mitä väärää toinen oli ostanut joululahjaksi, että tämä oli erilaista rakkautta. Olimme Pasin kanssa kaksi voimakastahtoista ihmistä, jotka eivät antaneet periksi milliakään mutta jotka rakastivat sitä piirrettä toisissaan. Siitä syntyi sekoaminen. Siitä syntyivät kyneleet ja himokkaat yöt. Siitä syntyi lopulta se, ettemme suhteen jälkeen enää pitäneet toisiimme mitään yhteyttä. Toisin kuin

Nallekarhuni kanssa, joka on edelleen läheinen ystäväni.

Jos Nallekarhuni oli minulle surullisina öinä pehmolelu, jota halasin ja joka piti minut kasassa juuri silloin kun tarvitsin, niin Pasi vei minulta jalat alta ja poltteli ihoni alla joka ikinen sekunti. Seksuaalinen identiteettini muuttui Pasin myötä. Minusta kuoriutui jälleen himokas nainen, joka halusi tehdä hänelle kaikki tuhmuuudet, joka halusi niellä pienimmätkin spermatipat ja antaa kehonsa kokonaan hänen käyttöönsä. Se kaikki oli minulle täysin uutta. Ja vaikka olin juttumme päättymisen jälkeen vuosien ajan riekaleina, en koskaan vaihtaisi kokemustani pois, sillä vihdoin ymmärsin, mistä rakkauslaulut kertovat ja miksi Anna Karenina hyppäsi junan alle. Sekopäinen rakkaus on ahdistavaa mutta niin voimakasta, että hirttäytyisin vanhuksena tippaletkuuni, jos joutuisin kuuntelemaan kateellisena naapurisängyn Marjatan tarinoita tällaisista seikkailuista ja vain kuvittelemaan kaiken.

Pasin myötä lakkasin inhoamasta miehistä sukka-hikeä. Tai sitä, että hän unohti ostaa leipää kaupasta. Tai sitä, että hän kuorsasi seinälaastit irti enkä minä saanut nukuttua. Hän oli niin suloinen puhaltaessaan kuolapalloja suupielestään.

Pitkässä suhteessa oleva ystäväni hermostui selityksestäni ja alkoi todistella minulle, että hänen suhteensa on hyvä, vaikka heillä ei sellaista sekopäisyyttä ollut koskaan ollutkaan. Hän ei ymmärtänyt, etten

minä puhunut hänestä vaan itsestäni. Enkä minä missään vaiheessa ajatellut, että tällainen rakkaus olisi pysyvää tai helppoa. Yritin vakuutella hänelle, ettei tämä ollut missään nimessä oikeanlaista rakkautta. Pasi sai vain aikaan minussa todella ihanan (ja ahdistavan) tunteen.

Ystäväni leppyi hieman, mutta kuulin hänestä uudestaan vasta vuoden kuluttua. Hän oli menossa naimisiin, koska oli pakottanut miehensä kosimaan. Tämä ei olisi halunnut häitä eikä avioliittoa mutta suostui lopulta väsyttyään kysymyksiin. Olin tietysti hirmu onnellinen heidän suunnitelmistaan ja toivoin todella, että kaikki oli järjestynyt heidän kohdallaan parhain päin eikä avioliitto ollut vain epätoivoinen keino yrittää pelastaa kuollut suhde. En saanut kutsua häihin, mutta tiedän että he ovat edelleen yhdessä.

Vasta kun Pasi-keissi kariutui kokonaan kaiken sen säätämisen jälkeen, siirryin eron jälkeisissä toimintatavoissani levelille 2 eli rellestämään ja bilettämään. Samalla ostin elämäni ensimmäiset oikeat juoksukenkät, joilla lähdin lenkkipoluille tavoittelemaan hidasta kuolemaa.

En ollut elämässäni juossut yhtäkään metriä, mutta kiukun, surun ja raivon voimalla puuskutin puolikuolleena kilometrin. Täysillä. En jaksanut juosta enempää, mutta tunsin pitkästä aikaa olevani itseni kanssa enemmän kuin koskaan. Kaikkina muina hetkinä mietin, mitä olin menettänyt ja miten tulen olemaan aina yksin.

Juoksin itseni pari kertaa viikossa kilometrin lenkillä lähes ruumisautokuntoon, sillä vain niinä hetkinä sain ajatukseni pois Pasista. Juoksin, koska halusin pitää pääni kasassa, en persettäni, sillä se ei tuo onnea. Perse on kuitenkin vain kaksi muhkuraista nahkapussukkaa, joiden välistä tulee paskaa. Ja se paskantulo ei lopu ikinä – toisin kuin pään sisältä tuleva uloste, joka on mahdollista käsitellä ja saada lopulta ihan minimiin, jopa sulateltavaan muotoon.